

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jederkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 23. avgusta.

Po ponesrečenem prizoru v zbornici francoski, ko je general Boulanger odloživši svoj mandat, razjarjen ostavil dvorano, še bolj pa, ko ga je nekoliko ur pozneje ministerski predsednik Floquet v trdem dvoboji opasno zabodel v vrat, nastal je koribantičen hrup v vseh glasilih, ki zajemajo iz znane „Reptilienfonda“. Obsipavali so ranjenega generala kar s prostimi psovkami, očitali mu breznačajnost nesposobnost, podtikali mu mu razne nečiste namene, zlasti da gladi pot bonapartovcem ter od njih dobiva denar, imenovali so ga „figuro“, ki na šahovni deski prav nič ne šteje in gojili so nado, da je sedaj po njem, kajti pri nastopu v zbornici, še bolj pa v dvoboji s Floquetom osmešil se je, smešnost pa je v Franciji morilna.

A dasi je v mnogoštevilnem oru časnikarskem dan za dnevom dokazovalo in poudarjalo se, da je Boulangerjeva zvezda že zatonila, prišlo je vendar drugače. Navzlic vsem neprilikam in mnogostranskim nasprotstvom, pokazalo se je da Boulanger še ni mej političskimi mrtveci, da marveč tisti navadno še dolgo živi, kateremu se prezgodaj zvoni. Preteklo nedeljo zmagal je Boulanger pri dopolnilnih volitvah v treh, in to najbogatejših departementih, v volilnih okrajih Nord, Somme in Charente inferieure in volilci so oddali zanj skoro 300.000 glasov.

To je nepričakovano, senzačen izid. Ugovarja se sicer, da je Boulanger zmagal jedino s pomočjo bonapartovcev, a ugovor ni popolnoma osnovan, kajti departement Somme bil je doslej vedno republičansk, na severu, v departementu Nord, kjer je Boulanger dobil 130.000, dobil je drugi najmočnejši kandidat republikan Koechlin le vsled tega nad 126.000 glasov, ker je tudi na svoj program postavil razpust parlamenta in revizijo ustave, torej izrekel se za program Boulangerov. Boulanger je tako hkratu izvoljen na treh krajih, kar je vsekako najboljšo spričevalo, je li Boulanger priljubljen ali ne, je li s svojo idejo osamljen, ali pa stoji narod za njim.

Velikanski ta uspeh mora imeti svoje uzroke, gotovo podlago. Ko bi se držali samo nemških listov, ne prišli bi do pravega jedra, kajti nemški listi napadali so ga strastno in neprestano, da neso pustili na njem niti jednega zdravega lasu. Ko je

bil še vojni minister zadirali so se vanj, gonja se je nadaljevala, ko je bival v Clermontu, kot poveljnik jednemu voju. pozneje po spredaj omenjenih dogodkih pa se je hajka še podvojila in potrojila in da so besede bodalca, izdihnil bi bil Boulanger že davno in v velikih mukah dušo svojo.

Prebil pa je vse to in danes veseli se trojne in sijajne zmage, danes govori o njem vsa Evropa, kajti volitve so pokazale, da Boulanger ni brezpomembna „figura“. Narod francoski odlikuje ga z izrednim zaupanjem in zakaj? Zato ker je Boulanger za pokojnim Gambetto prvi umel zopet osvežiti galskega duha. Vsled vladajočega oportunitizma bilo je javno mnenje na Francoskem že predobro brezbriznim, lenim karpom v kalnem tolmunu. Boulanger bil je ščuka, ki je podnetil rojake svoje, udihnil jim zaupanje v svojo moč in častno bodočnost.

Boulanger je kot vojni minister prvi zavrgel sistemo defenzivno. Kdor se drži defenzive, je po vojaških veščakov soglasnem mnenju že na pol izgubljen, vrhu tega defenziva ne prija duhu naroda francoskega. Sangvinični temperament francoski in vroča južna kri sta le za ofenzivo, za naskok. Kdor prvi poprime ofenzivo, ima že pol uspeha, kdor dobi prvo bitko, pa že skoro celega.

Ta Boulangerov nauk prodrl je v vojsko, prodrl pa tudi v narod, ki vidi v Boulangeru nositelja ideje velike organizacije narodove, ideje osvete, katera ima v bodoči vojni z Nemci praznovati krvavo zmago. Boulanger je prorok osvete, zato ga volilci povzdigujejo na svoj ščit, zato ga pa napadajo nemška glasila, zato ruje proti njemu železni kancelar sam.

Bismarck podkopaval mu je stališče, ko je bil še vojni minister, njemu na ljubo ga je oportunistična vlada poslala na deželo, vsled pritiska Bismarckovega odslovili so ga iz aktivne vojske, da bi ga tako moralno uničili. Kakor osé ne glodajo najslabšega ovočja, tako tudi mož, proti kateremu se na vse kriplje spletkari in ruje, ne more biti popolnoma ničev, marveč mora imeti nekoliko jedra. Da ga pa ima, to povedal je Bismarck v svojem predzadnjem govoru sam, rekoč: Republikli francoski zaupamo, nikakor pa ne zaupamo generalu Boulangeru.

S tem, da je narod francoski Boulangeru izročil hkratu tri mandate in se s tem izrekel za

zbornice razpust in revizijo ustave, izrazil se je ob enem za idejo osvete, katere nositelj je v očeh volilcev baš Boulanger, ter tako odločno odgovoril na mladega nemškega cesarja bojovito napitnico v Frankobrodu, da bode poprej vseh 18 vojev in 42 milijonov prebivalcev ležalo na tleh, predno se bode le jeden kamen od privojevanih dežel odkrhnul.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 23. avgusta.

Na Češkem se sedaj vrste shodi volilcev drug za drugi. V Praškem starem mestu je državni poslanec Mladoček prof. Blažek poročal svojim volilcem o delovanju državnega zbora. Odločno je obsojal Liechtensteinov šolski predlog in priporočal tesno zvezo Avstrije z Rusijo, kajti Nemčija je nevarna obstanku avstrijskih Slovanov. Volilci so odobrvali njegovo razkladanje in izrekli popolno zaupnico mladočeškimi poslancem.

Umrl je **ogerski** naučni minister Trefort. Ime pokojnikovo je tesno zvezano z zgodovino Ogerske zadnjih petdeset let. Bil je o svojem času dober prijatelj Kossutov. Mnogo je tudi deloval na literarnem polju ter se je zlasti pečal z narodnogospodarskimi vprašanji. Ministroval je že 16 let. Bil je tudi član ogerske akademije, zadnja leta celo predsednik njen. Star je bil sedaj 71 let. Za zboljšanje šolstva na Ogerskem ima precej zaslug. Madjari bodo posebno zapomnili njegove zasluge za širjenje madjarizacije. Zatrli je več slovanskih šol ali je pa pomadjaril. Težko je popisati, koliko škode je baš on napravil s svojimi ukazi in naredbami ogerskim Slovanom. Ni prej jenjal, da se je v nasprotju z ustavo uvela madjarščina kot učni predmet v madjarske šole. Žal da Slovaki ne morejo pričakovati, da bi jim naslednik njegov bil kaj pravičnejši.

Vnanje države.

Bolgarski zastopnik v Carigradu, Vulković, prišel je na dopust v Sofijo. Bolgarski vladi sporočil je baje, da Turčija odločno zahteva, da Bolgarija izroči železnico Belovo-Vakarel pravemu lastniku, ker se je je nezakonito polastila. Če se bolgarska vlada z lepo ne bode udala, poslužili se bodo Turki sile.

Preiskava o uporih kmetov v **Rumuniji** je končana. 350 kmetov pride drugi mesec pred porotno sodišče. Tedaj se je pa bati novih izgrediv. Naj bode razsodba porotnega sodišča kakeršna koli, opozicija jo bode znala porabiti v svojo korist.

LISTEK.

Slike kazaške.

Pohod Kazačkov v nebo.

Česki napisal E. Jelinek; poslovenil Podvidovski.

Zares ne vem, kje bi v Rusiji ne bil videl Kazaka. Ozrite se z orlji pogledom po vsej ruskej zemlji in recite sami, kje niste videli Kazaka?

Naj ga kliče dolžnost ali kakeršna koli potreba, takoj, brez godrnjanja usede se ti Kazak na nizkega svojega konjiča, poslovi se z nežno pesenco od svoje devojke, in že jaha po ukazu po tej velikej državi, v kateri solnce baje nikdar ne zaide. Oj, ta nizki konjiček ga nese k hladnemu Baltu, h krajnam Petrograških stranij, proniče prostrane gozde za Moskvo, drči s sibirskimi tajgami, odoleva zametom in poplavom, previhrava zaporoške stepe, stopa k Uralu in blodi po meglovitih višinah kavkaških velikanov, on napaja svojega konjiča v Visli, svetli vode tatarskega ozemlja ter se gleda v gladinah Črnega morja. In kadar se sovražnik proti Rusiji orožuje, gre mu Kazak prvi naproti, da bi prvi ujel smrtonosni strel. In ko na azijskih granicah ostane črna kuga, tu

gre Kazak zopet prvi in stoji na straži mej živimi ljudmi in mrtveci. In ko se prognanec s tožno verigo pomiče k Janiseju, tu zopet Kazak načeluje in ledena vihra meče najostrejšje udarce v njegovo utrjeno možko obličje...

Povsodi in v vseh teh poklicih Kazak služi zanesljivo in verno, privaja se naglo inemu življenju — toda svoje mile Kazačine ne pozabi nikdar. Ve in čuti, da je tam pri njih inace, ah čisto inace in Kazak ne preneha — z vsem srcem hrepeneti po Ukrajini! Oddaljen od rodni koč, živi udan v tujih prodih, ne joče, ne toži — le včasih izkrade so mu tajen vzdih koprnenja po rodnej svojjej Kazačini.

Tako i Kazaci Varšavski Pod kraljevskim gradom, pri samej Visli imajo svoje šotorje in vsikdar jih je bilo ondu lep broj, kolikor jih je trebal gubernator. Stoprv pozneje, mislim, postavili so tja nekoliko čet Čerkesov, ali v dobi, ko sem bil v teh mestih jaz vsakdanji gost, ondi ni bilo inih ljudij nego sinovi Ukrajine.

Ta okolnost me je tudi vlekla tja. S početka gledal sem te Kazake z velelepega mostu, ki spaja Varšavo s Prago, torej zdaleka, pozneje pa sem se jim čedalje bolj približeval, dokler se nesem napo-

sled počutil v njihovej sredini samej. To je bilo prvo moje Kazaške znanje, res da zelo površno in le vojensko, vendar je imelo marsikatero zanimivo stran. Marsikatero vojaško pesenco sem slišal za večernih ur, včasih sem imel tudi zabavo gledati, kako se kazaški konji kopljejo. To ni bilo brez vse zanimivosti, naopak, pri tem je bil obično vabljiv prizor, katerega ne bi preziral noben marljiv posetovatelj cirka. Ne vem, a mislim si, da bi moral pod Varšavskim gradom pri kazaški „produkciji“ zardeti marsikateri slaven jahač. Tu so Kazaci izvajali drzne in strašne proste vežbe svoje, najraje, ko so gonili konje iz Visle nazaj v staje. Na planoti od brega do grada proizvajali so sinovi stepe prava jezdecka čudesa. Na neosedlanih vražje živih konjih so se obračali, v polnem begu postavljali z nogami navzgor, sedali k samemu repu, poklekovali ali spuščali se k tlom, s kratka, gledalca polnili z občudovanjem včasih tudi z grozo.

Toda le včasih. Inace je bilo na tem prostranstvu vse tiho, jedva da je škripanje voz z mesta dozmevalo semkaj. Kazaci so se šetali pred šatorji kadeč iz lulic in pripovedujoč si zaupljivo in mirno Bog ve o čem.

Po italijanskih listih se zopet razpravlja vprašanje, bi li ne bilo umestno, da bi italijanske čete ostavile Masavo. Ta kraj Italiji ničesar ne donša in jej tako dolgo ne bi nič koristil, da si prisvoji Abisinijo. To bi pa bilo težavno delo, najbrž celo nemogoče. Dosedaj so le opozicijski listi priporočali, da Italija pokliče vojake iz Afrike, sedaj se pa ta stvar tudi v vladnih listih razpravlja, prav kakor bi hoteli javno mnenje za to pridobiti. Da Italija nema zaradi Masave spora s Francijo, bi italijanski vojaki gotovo kmalu izginili z afriškega obrežja, tako bodo pa že morali čakati, da se ta diplomatski konflikt reši, ker sicer bi svet sodil, da so Italijani iz strahu pred Francijo ostavili Afriko, kar bi omajalo stališče vladi. — Odnosaji s Francijo so se tako shujšali, da piše „Tribune“, da so tako slabi, da slabši biti ne morejo. Vojni minister je nekda zaukazal, da se mornarica ne razoroži po končanih manevrih. Tej napetosti pa ni toliko vzrok vprašanje Masavsko, temveč druge stvari. Nasprotje mej Italijo in Francijo traja že več let in je tem večje, čim bolj se Italija približuje Nemčiji, največji nasprotnici Francije. — Posebno pa razni listi ugibljejo, čemu je Crispi potoval v Fridrichsrud. Skoro vsi sodijo, da je to nekoliko v zvezi z diplomatskim razporom mej Italijo in Francijo in morda tudi z bolgarskim vprašanjem. „Tribuna“ trdi, da se bodo v Fridrichsrud posvetovali, da bi se sklical kongres za rešenje bolgarskega vprašanja, potem pa sklenilo, da naj se vse evropske države razorožijo. Če bi se Francija upirala kongresovemu sklepu, jo bodo pa prisilili. Nam se vse to dozdeva kaj neverjetno. Če hočejo v bolgarskem vprašanju prijenjati Rusiji, se bode ta stvar lahko rešila brez kongresa, drugače se pa tudi na kongresu ne more. Za razoroženje bi pa najbrž ne bila tudi Nemčija, saj je največ ona z vednim povečevanjem vojske silila druge države, da so se še dalje oboroževale. „Times“ trdijo, da je Crispi šel v Fridrichsrud, da se utrdi tripelaljanco.

Mej Turčijo in Perzijo nastal je spor zaradi utrdbe, ki so je Turki zgradili na perzijske meji. Ti dve državi sta se bili s pogodbo zavezali, da ne bode ta gradila trdnjav ob meji. Perzija se je dosedaj strogo držala te pogodbe, Turki pa ne. Na protest Perzije v tej zadevi je odgovorila turška vlada, da se je dotična pogodba tedaj bila sklenila vsled protesta Porte, ker so Perzi gradili utrdbes. Sedaj, ko se Turčija ne drži pogodbe, pa smejo tudi Perzi ob meji zidati utrdbes, če hočejo. Ne vé se pa, če bodo s tako tolmačbo pogodbe v Teheranu zadovoljni. Najbrž bodo poslali novo noto v Carigrad. Stvar se bode pa nazadnje že poravnala, kajti vojne zaradi tega ne bode ta začeli.

Holandski kralj je nevarno obolel in bati se je katastrofe. Smrt tega vladarja bode pa vzbudila prepir zaradi luksemburškega nasledstva. Že par let se po listih razpravlja to vprašanje, pa še sedaj ni pojasnjeno. Poostri se utegnejo zaradi tega odnosaji mej Nemčijo in Francijo, ker slednja ne bode hotela privoliti, da bi kak nemški princ zasedel luksemburški prestol in bode zahtevala, da Luksemburško ostane združeno s Holandijo

Dopisi.

Iz Slov. Bistrice 18. avgusta. [Izv. dop.] Kakor so listi javljali, ne pride Njega velečastvo svetli cesar k vojaškim manevrom, ki so bodo vršili pričetkom prihodnjega meseca mej Slov. Bistrico in Konjicami. Tukaj se mnogo govori in ugiba, iz katerih razlogov se je presvetlemu monarhu račilo, spremeniti mahoma Svojo prvo dispozicijo. Avtentičnega seveda nikdo ne more z lahka izvesti; a če se vse govorice in ugibanja z nekakim proroškim

Hodili so po dva, do trije, po štirje, a tudi osamei hodec se je tu pa tam pojavljal. Ti samotarji so radi sklanjali glave in prodkeje puščali iz lulic dimove kolobarje.

Z jednim izmed njih seznanil sem se поблиže. Bil je to poverljiv, pomenčen, akopram ne preveč vesel Kazak. Od njega sem izvedel, kaj so delali po ves dan, kje so bili na vežbi, kako službo so imeli, kam so spremili gubernatorja itd. Iz vseh Kazakovih razgovorov pa se je kazalo, da mu v Varšavi ni preveč ugajalo, o tem je svedočilo i enakodušje, katero je kazal vsemu okrožju, i omrzlost, ki je včasih navzemala celo razžaljivo obliko. Izprva sem mislil, da mu srce hrepeni po kakem angelji, ki kje na Dnepru gine toge in s solzami v krasnih očeh čaka ljubljenceve vrnitve. Toda temu ni bilo tako. Moj Kazak ni ljubil in ni vzdihl po devokah. Bil je privrženec zaporoških načel in to že veste, da se zaporoški Kazaci nikdar ne razplivajo v ljubavnih milinah. Tem opravičenejši se mi je zdelo Kazaku očitati njegovo omrzlost. Toda on me je vselej odbil s kakim trpkim posmehom, kakor bi hotel reči, da ne razumem tacihi rečij. — In vender se mu v Varšavi ni slabo godilo... Varšavsko stališče ni bilo nikdar najslabejša ščacija kazaška,

duhom preudarijo in razmotrijo, se skoro ne bi moglo zanikati, da so dogodki, ki so se opazovali pri priliki Kuhnove slavnosti v Gradci, v nekaki, če tudi ne neposredni zvezi, z izpremembo Najvišjega sklepa. Pri tem pa se mora opomniti, da ima liberalno židovsko časnikaštvo, kateremu se je od Najvišje strani dal že jedenkrat pošten in zaslužen ukor, tudi pri tej priliki „svojo dvomljivo zaslugo“; v dobro poučenih krogih se namreč po vsej pravici argumentuje, da ni bilo potreba Graški tetki, ki čuje na ime „Tagespost“, ovacij na čast F. Z. M. barona Kuhna pripravljenih tako „raztegnjeno“ opisovali ni javljati tudi sem ter tja pretirovati, kar ta židovska časnikaška gospôda bojda mojstersko razume. Take tirade morejo biti pikantne, interesantne, a taki „Stimmungsberichte“ so navadno tudi „Verstimmungsberichte“; kakor ravno v tem slučaju. — Ipak bode se v navzočnosti več nadvojvod, mej temi tudi nadvojvode Albrehta, ki bode imel svoj stanek v Slovenjebistriški graščini, manevriralo ob oznožji Pohorja, posebno pa v Dravinjske in v postranskih dolinah; da li bode prisostoval tem manevrom tudi Njega visokost cesarjevič Rudolf, še dosedaj ni znano; ves prostor, na kojem bode se manevriralo, kakor tudi ordre de bataille bodem Vam o svojem času naznanil. Za danes le še nekaj o slavnosti 40letnega cesarjevega jubileja. Mesto je bilo razsvetljeno na predvečer rojstnega dne, to je 18. avgusta t. l.; godba je svirala po mestu patrijotične arije in koračnice; ljudstva je bilo vse polno po ulicah; posebno znatno število tujcev je sedaj tu, ki so v svojih letoviščih. Drugo jutro je bila budnica, ob 10. uri slovesna maša, pri kateri so bili navzočni mestni zastop, oblastva, požarna bramba, potem mnogo odličnega občinstva; mej temi smo opazili tudi gosp. Leitmeierja, višjega državnega pravdnika iz Gradca, ki še sedaj tukaj s svojo obitelji v letovišči biva. Žal, da se popoldne ni pripravila kaka ljudska veselica, ki bi nižjemu prebivalstvu, posebno okoličanom utisnila živejši spomin v srce nego vse drugo.

Iz Ljubljane 22. avgusta. („Slavcev“ izlet v Kamnik.) Napočil je naposled dolgo zaželeni dan, da priredi izlet v Kamnik pevsko društvo „Slavec“, ter vsaj nekoliko vrne društvu Čitalnici in „Liri“ v Kamniku lani izkazano bratsko ljubav o priliki razviti družbene zastave.

Preteklo nedeljo dne 19. t. m. na vse zgodaj plaho se je oziralo vsacega oko proti prepreženemu nebu in plaho se posedali na voze, z nado, da nam bode nebo milo. Nesmo se zmotili. Jedva po polu sedmi uri jelo se je vedriti in imeli smo najkrasnejši dan. Odrine nas vseh skupaj nad 80 udeležencev preko Ježice, Črnuč, Trzine, kjer so nas v prvič pozdravljali s streljanjem topičev, isto tako v Mengši, kjer smo imeli pol ure postanka pri izvrstnem zajutreku v gostilni župana g. Levca. Točno ob 9. uri odpeljali smo se mej streljanjem možnarjev proti Kamniku.

Bližajoč se čedalje bolj in bolj prijaznemu mestu nas že od dalječ pozdravljajo s strelom; ko pa dospemo do mesta, razprostrl se je diven prizor, kojega mi ni moči opisati. Vse mesto plapolalo vihrajočimi zastavami, pri urodu krasen slavalok z napisom: „Slavcev glas, domovju kras!“ Pri slavo-

naopak imeli so tam marsikaj, česar drugod Kazaci gorko pogrešajo. Česa mu je nedostajalo? Imel je lepega konja, obstojnega stotnika... no, tudi devojke Varšavskega okrožja neso, da bi jih zamedal. Marsikatera kôsa z najveselejšo in in najkrasnejšo Ukrajinko. Ali vse to ni Kirilu zadostovalo. Tožil ni sicer niti na konjiča, niti na stotnika, niti na Varšavske devojke — ali vse to ga ni uspojojevalo in ne težilo njegove tožbe.

Jednoč, ko sem se baš prav prizadeval razplašiti njegovo zamišljenost in ko mi je vse moje poskuse odmetal z ravnodušnim zamahom roke, s kretnjo glave ali z usmevom — vrgel sem mu scela naravnost v obraz očitek: „da bo i v nebu mrzek.“

Tu mi je Kiril naravnost v obličje pogledal. Ljubeznjivo se mi je nasmehnil, kakor ga še nesem nikdar videl, in kakor bi bil v tem hipu vso svojo dušo potopil v najkrasnejše vspomine, vskliknil s svežim veselejším glasom: „O ne! V nebu... v nebu... tam bodemo veseli... uvidite...“

„Uvidim?“

Pokimal je z glavo, toda niti črhnil ni več.

Stoprval za nekaj časa ogovoril sem ga zopet: „Ali to bo, mili drug, še dolgo trpelo, predno pri-

loku pričakovale so nas k rasotice Kamniškega mesta v narodni opravi, na čelu jim gospod župan in doktor Samec, koja nas prijazno pozdraviti; za njima pa nagovori „Slavca“ gospodična Barbika Medvedova s tako ljubkim glasom, da je marsikatero oko radosti in veselja se solzilo.

Koncem svojega govora pa pripne Slavčevi zastavi venec in lep trak z napisom: „Kamniška Čitalnica in „Lira“, — Vrlemu „Slavcu“ 19. avg. 1888“. Na to se zahvali društveni predsednik gospod Fr. Sakser v jednatem govoru za krasni veličastni vsprejem, pevci „Slavca“ pa zapoje Cimperman-Stoecklovo geslo: „Pesen dar je iz neba!“ ter se prične pomikati spreved k maši v farno cerkev in sicer na čelu svirajoča veteranska godba iz Kamnika, „Slavec“ z zastavo, Gorenjegraška požarna bramba z zastavo, pevsko društvo „Lira“ z zastavo, gospodične v narodni noši, fantovsko društvo z zastavo in Čitalnica Kamniška z zastavo. Mej potom pa so nežne ročice gospic usipale, ko da bi deževalo, mnogobrojnih šopkov in cvetic na nas z vseh oken.

Po končani službi božji defilovale so vsa društva z zastavami po glavnem trgu mimo okrajnega glavarja in drugih dostojanstvenikov, na kar se društva razido.

Točno ob 1. uri bil je obed pri g. Fišerji, pri kojim je svirala zopet vrla Kamniška godba. Tu nazdravi g. Franjo Sakser Njeg. Velečastvu cesarju, na kar godba zaigra cesarsko himno, katero zbrani navzoči stoje poslušajo.

Po končanem obedu razkrope se vsi udeleženci, občudovat lepoto narave, s katero je baš Kamnik tako bogato obdarovan.

Okolu 4. ure popoldne prično se zbirati vsa društva s svojimi zastavami na glavnem trgu, odkod se podajo z godbo na čelu na krasno z cesarskimi in narodnimi zastavami ozaljšani vrt gospoda Kri tofa, kjer je bil prirejen oder za pevce s cesarskim kipom. Tu sta se vrstila „Lira“ pod vodstvom g. Stele-ta in „Slavec“ pod vodstvom gosp. viteza Ohm Janušovskega s čveterospevi in zbori. Posebno omenjati mi je mešanega zbora kateri nam je v narodni noši čarobno zapel prelepo Nedvedovo skladbo „Nazaj v planinski raj“. Vsi ostali čveterospevi in zbori obeh društev bili so z burnim občudovanjem in rokopleskom vprejeti, vmes pak je imel slavnostni govor g. dr. Samec v proslavo 40 letnice vladanja Njeg. Velečastva. Pozno v mraku užigal se je umetalni ogenj in rakete, plesateljina mladina pak je veselo rajala in plesala še v pozno noč.

Le prehitro potekle so nam ure veselja mej bratskimi društvi in pozno v noč zapuščali smo svoje sobrate pevce in pevke, prisegaje, da hočemo v bratski slogi in združenimi močmi vedno delati za vero, dom in cesarja! ter upamo da ni bilo to zadnjikrat, da smo se vkupe tako izborno radovali. Tisoč pozdravov pošiljamo Vam, dragi bratje sopevci in Vam blagim gospicam, vsem ostalim društvom in prebivalstvu Kamniškemu ter kličemo: Kmalu na svidanje! —k.—

Iz Leskoveca pri Krškem 19. avgusta. [Izv. dopis.] Štiridesetletnica cesarjeva praznovala se je tudi pri nas na rojstni dan cesarjev. Ome-

deš v nebo; mlad si še in zdrav... zdrav kakor Kazak!“

„Da, da!“ vzkliknil je v navdušenim razkošji Kiril, „mlad... mlad hočem v nebo... in pridem, kakor mi je Gospod milostiv!“

Nehote sem se začudil Kazakovim navdušenim besedam. V njih je bilo toliko veselega hrepenenja in toliko resničnosti, da mu nesem mogel želeti tega — neba.

Ali bil je še mlad in zdrav.

Ko sem ga še izpraševal, odgovarjal mi je le z usmevom, šepetaje si v brke tajnostno besedo „uvidite“.

Torej uvidim!

Potem sem odšel na nekoliko dnij iz Varšave; vrnivši se, hitel sem koj prvi dan k svojim Kazakom pod kraljevski grad. Takrat je bilo za rana, po ulicah se je gibalo še malo ljudij in prameni za ravninami izstopivšega solnca so jedva pronikali svetle pare. Po strehah so se še plazile megle in prizideci so bili obsejani s krasno vrsto trepetajoče rose. Baš je zazvenela ljubavna pesen po vejevji vrto v na nasprotnem bregu Vislinem.

Ali dobro, da sem tako uranil, inace ne bi bil zasegel svojih Kazakov!

njeni dan zbrala se je šolska mladina v okrašenem šolskem poslopju ter ob 8. uri odrinila z novo, krasno zastavo v farno cerkev. Tu se je brala slovesna sv. maša, pri kateri so šolski otroci, — menda prvič — jako ubrano peli dvoglasno mašo, cesarsko in obhajilno pesen.

Po sv. maši razvila se je šolska zastava, katero je prečastni dekan g. dr. J. Strbenec blagoslovil. Kumica zastavi bila je soproga tukajšnjega posestnika in trgovca gospa Albina Schöner. Po blagoslovu imel je g. dekan kratek a jako ganljiv nagovor.

Iz farne cerkve bil je odhod k podružnici sv. Ane, kjer je pri drugi sv. maši zopet prepevala šolska mladež in od todi z vihrajočo zastavo na bližnji Lavrinšekov vrt, kateri je za take namene kakor navlašč. Tu je v okusno s podobami cesarjeve rodbine ozaljšanem šotoru šolska mladina deklamovala ter pela primerne pesni.

Prava veselica otrokom pričela se je pa po končanem vspredu. Ne daleč od slavnostnega odra vrtili so se pod spretno komando g. Nouljana na različnih mastni jančki, kateri so se mladim zobem kaj dobro prilegali. Da je bilo tudi kruha, slastnih štrukljev in rujnega dolenjca v obilici, ni mi treba posebe pripovedovati. Veselje mej starimi in mladimi bilo je občno. Ko so bili vsi otroci (bilo jih je okoli 300) obdarovani še s podobami in slavnostno knjižico: „Cesar Franc Jožef I.“, razšli so se veselo domov, v svesti si, da tako prijetnega dneva ne bodo kmalu pričakali.

Navzočno gospodo povabila je gospa kumica k finemu obedu, pri katerem so bile razne napitnice. Njega Veličastvu, gospej kumici, gosp. predsedniku krajnega šolskega sveta, učiteljstvu itd.

K sklepu bodi mi dovoljeno izreči najiskrenejšo zahvalo vsem predragim dobrotnikom, ki so k nakupu krasne zastave in pogostenju otrok gmotno in dejanski pripomogli in to v prvi vrsti p. n. g. dekanu dr. Strbencu, gospej kumici, gg. katehetoma, g. I. Pfeiferju, g. Riedlu itd. itd. V imenu obdarovane šolske mladine kličem jim še jedenkrat: „Bog plati!“

Fran Medić, nadučitelj.

Izza Save 20. avg. [Izv. dop.] Zadnja avg. vročina prisilila je tudi mene, da sem vzel popotni les v roke ter se podal iz zaduhlega mestnega ozidja na prosto.

V nedeljo dospem v Litijo, kjer slišim, da praznujejo Litijski strelci 40 letnico presv. cesarja s posebnim streljanjem, a da bodo imeli Litijski pevci v isti namen zvečer svoj pevski večer na „Pošti“.

In res, že zjutraj se je čulo pokanje Litijskih in od drugod došlih strelcev, kateri so imeli potem svoj skupni, kakor sem pozneje čul, tudi fini obed v gostilni pri „Fortuni“. Da se pri tej priliki ni manjkalo napitnic na presv. cesarja se umeje skoro samo ob sebi.

Na večer istega dne pa se zbero Litijski pevci v gostilni na „Pošti“, da z res krasnim petjem proslavljajo 40 letno vladanje viteškega cesarja. Pele so se prav precizno, kar je na deželi redko, večinom slavnosti primerne pesni, katere so se zbranimu, jako odličnemu občinstvu vrlo dopadale, da so se nekateri očitno izrazili, da je bil vsprej prav srečno sestavljen. Mej odličnim občinstvom imel

sem tudi priliko opaziti ruskega konzula barona Giersa, kateri je v Ponoviči na počitnicah.

Kot tretja točka bil je slavnostni govor, katerega je imel domači nadučitelj Jos. Cepuder. On je slikal prav dovršeno življenje in slavnostne čine iz življenja našega cesarja; a ko je končal svoj govor z besedami: Bog ohrani, Bog živi premilega vladarja še mnogo let, zaorili so po širni dvorani navdušeni živio kliki ter pevci zapeli cesarsko pesen.

Pri tej priliki videl sem tudi, koliko odlične gospode biva v Litiji in opazujoč jedno in drugo, mi šine v misli, bi li ne bilo mogoče v takem kraju, kjer je toliko olikanih ljudi, napraviti kako večje društvo, katero bi imelo nalog buditi in širiti narodno idejo mej prostim ljudstvom!

Ako pogledamo po naši ožji domovini, vi dimo, da imajo preproste, hribovske vasi bralna društva, čitalnice itd., a Litija, jeden prvih trgov na Slovenskem, pa nema tega, kar se nahaja v malih vaseh.

Res čudno! Tudi so po nekaterih krajih, kateri se z Litijo ne morejo primerjati, napravili trajne spomenike, kateri bodo še poznim rodovom kazali, kako so njih predniki slavili 40 letnico cesarjevo, a kaj se je zgodilo v lepi Litiji? Dosedaj še nič. — Morda se pri zadnji slavnosti, katera se misli praznovati v ta namen 8. in 9. dne septembra, kakor sem čital v zadnji „Ljubljanki“, kdo zdrami in nasvetuje, da bi bilo treba leto 1888. zaznamovati s kakim posebnim činom, kateri bi se napravil v spomin 40 letnega vladanja, v kar pomozi Bog in sreča junaška!

Domače stvari.

— (Cesarjevič Rudolf) praznoval je pretekli torek v Laxenburgu svoj 30. rojstveni dan. Tem povodom čestitali so mu: deželni odbor kranjski, trgovska in obrtniška zbornica in mestni zastop Ljubljanski. Na te čestitke izrekla se je potom deželnega predsedstva najmilostnejša zahvala.

— (Deželni odbor štajerski) posvetuje se sedaj o ponudbi neke Dunajske banke glede konvertovanja štajerskega zemljišno-odveznega dolga.

— (V lavantinski škofiji) so knezoškojskimi duhovniki svetniki imenovani gospodje: Anton Belšak, župnik pri sv. Petru pri Radgoni; dr. Anton Suhač, župnik pri sv. Ani; in Jakob Trstenjak, župnik pri sv. Marjeti.

— (Veliko deželno sadjarsko razstavo v zvezi z razstavo šolskih vrtov in pokuševanjem vin) priredi c. kr. kmetijska družba kranjska v proslavo vladarske štiridesetletnice Nj. Vel. presvetlega cesarja od 17. do 21. oktobra t. l. v Ljubljani. Podrobnosti te razstave objavimo v kratkem, za danes pa omenjamo le toliko, da kmetijska družba namerava prirediti to razstavo v večji meri in na način, ki je primeren slavnostnemu namenu razstave. Razstava zavzemala bode vse predmete sadjarstva, sveže in suho sadje, sadne izdelke, pridelke drevesnic, sadjarsko orodje ter stroje itd. V pokuševanje vin povabljeni bodo poslali vinske poskušnje svoje vsi kranjski vinščaki. Kdor hoče kaj razstaviti, zglaš naj se najkasnejši do 20. septembra t. l. pri glavnem odboru c. kr. kmetijske družbe v Ljubljani. Mi storimo le svojo

V tem je nova trobka zazvenela.

Konji so se uspeli v bujen skok, po zraku je proniknila pesen in sto čapek se je zavihtelo po zraku. Brzo potem vzdignilo je sto kazaških konjčev, sto kazaških „molodcev“ v nebo.

Res, res, prav mi je rekel Kiril: kazaška družina se je vračala k rodnim kočam, k bregovom Dneprovim, na milo Ukrajino!

Poln tesnobe gledal sem za odhajajočo družino. To so bili skoki! Za kratko izginili so jezdec v jutranjih parah in njihova zgovorna pesen pojemale je z nenagla v dalji.

Odposlavši jim v duhu poslednji pozdrav ostavil sem sam prazno ravan pod Varšavskim gradom. Četa Čerkesov me ni več zabavala.

Od teh časov zredka zablodim na ta mesta, ali kadarkoli hodim okoli, vselej se rad spominam Kirila, ki je v neprisiljenej prostosti nazival nehom — Ukrajino!

Da, kazakova nežna misel dosegla je malone i Bohdana Zaleskega, „ukrajinskega slavca“:

O Bože, Bože, slzy k Tobě řinu:
až umru, dejž mi v nebi Ukrajinu!

časnikarsko dolžnost, ako že danes pozivljemo vse sadjarje in vinščake, da se precej začno pripravljati za to razstavo, s katero hoče slaviti ves kranjski kmetijski stan svojega vladarja.

— (Železnica iz Celja v Velenje) začne se graditi, kakor čitamo v nemških listih, tekem meseca oktobra t. l.

— (Pri Ptuj) izkopali se veliko rimskih starin ter popolnoma določili progo rimske ceste s Ptuja čez Slovensko Bistrico in Konjice v Celje. Tudi rimski vodovod so našli, ki je deloma pod zemljo še ohranjen. Voda bila je napeljana iz Frama, v vznožji Pohorja. Rimci so torej jako dobro znali, kje je dobra pitna voda, kakor so tudi na Pohorji oni že lomili izvrstni pohorski marmor.

— (Oropana cerkev.) V podružnično cerkev v Gradišči, blizu Vinice na Dolenjskem ulomili so v noči mej 15. in 16. t. m. neznani roparji. Ker neso našli zadostnega plena, pograbili so tabernakelj in ga sredi cerkve razbili. Hostije razmetali so po ledini, razbili monstranco in dva keliha. Naposled pobrali so prte z altarjev in ž njih potrgali čipke, katere so pa na lici mesta pustili.

— (C. kr. trgovinsko ministerstvo) naznanilo je trgovski in obrtniški zbornici, da je c. kr. generalni konzul v Bombaji povodom nekaterih dogodkov na tamkajšnjem trgu in da zadosti mnogostranskim vprašanjem, dal naslednje občne nasvete našim tvrdkam, katere se bavijo z izvozno trgovino v Indijo: Nobena poštna hiša v Indiji ne zahteva kredita. Trguje se z Angleško, Francijo in Nemčijo tako, da tvorničar ali izvoznik pošlje tovarni list o ukrcanem blagu s trato vred, glasečo se na ime naročnika, bančnemu zavodu onega trga. Banka se izkaže ž njo in izdaje vabilna dokazila le proti izplačevanju trate. Za to posredovanje odračuna si ona 1/4% in je za Indijo priporočati tukajšnjo podružnico „Comptoir d'Escompte de Paris“. Ako se trata ne honoruje, ostane blago na rabo odpošiljateljevo in se sme potem prodati po dražbi ali pa kako drugače ž njo ukreniti. Ker se držijo tega načina, ali se blago naročuje po trgovci ali pa po agentu, to more ukrcatelj v najneugodnejšem slučaju nekaj odstotkov, nikoli pa ne celega zneska izgubiti, vrhu tega pa še dobi svoj denar v najkrajši dobi, t. j. kar z najnezatnejšo izgubo. C. kr. generalni konzulat odklonil je ob jednem vsako odgovornost, ako naše tvrdke s tamkajšnjimi, njim priporočenimi bišami ali agenti sklenejo trgovino na kak drug način.

— (V Zagrebu) bil je pretekli torek sv. Štefana semenj, ki se je jako dobro obnesel. Prignalo se je 5391 glav goveje živine, 1178 konj in 2170 prašičev. Obiskovalci semnja so bili tudi primerno lačni in žejni, kajti krčmarji na sejmišči stočili so 188 hektolitrov vina, na ražnu pa se je speklo 5 prašičev in 88 jagnjet.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Brno 22. avgusta. „Tagesbote“ piše, da bode v kratkem namestnik moravski, grof Schönborn, imenovan naučnim ministrom. Gauč pa pojde kot namestnik na Gorenje-Avstrijsko.

Budimpešta 22. avgusta. Štirideset kmetov iz rumunske občine Bombest, spadajoče v ogersko okraj, uprlo se je ogersko-rumunski komisiji, urejajoči mejo. Rumunski odposlanec zagrozil, da bode vojake poklical, ako se kmetje ne udajo.

Berolin 22. avgusta. Kakor se čuje, bode Crispi jutri opoldne odpotoval ter pojde preko Lipskega v Karlove Vare. Veleposlanik De Launay, ki je danes opoldne došel v Friedrichsruh, bodi Crispija na povratku spremljal do Magdeburga.

Beligrad 22. avgusta. (Polit. Correspondenz.) Tabačni monopol vrgel je že v prvem meseci državne režije lepo vsoto, to je 703.000 frankov proti 450.000 frankov v istem mesecu lanskega leta.

Rim 22. avgusta. „Esercito“ izjavlja, da doslej še ni nobenega ukrepa, da bi se poslalo kaj podkrepjenj v Masavo in da bi se vojaške operacije v novembru zopet pričele. Tudi vest, da se odpošlje vojaško odposlanstvo do vladarja abisinskega, ni resnična.

Berolin 23. avgusta. Kakor javlja „National Zeitung“, podaril je car Herbertu Bismarcku svojo podobo.

Sofija 23. avgusta. Princ podelil je srbskemu agentu Daniću Aleksandrov red.

Jedva sem zavil od mosta k gradu, zaslišal sem že kazaške trobke.

Pospešil sem korak in v nekoliko trenutkih stal sem že na ravni pred šatorji.

Oj, kako je danes tam veselo!

Stotnija Kazakov hlučno vriskajoč in prešerno pokrikujoč sedala je baš na konje, ki so nestrpno razgrebali pesek, kakor bi se pripravljali na častno ježo za stavo.

Prvega mej njimi uzrl sem Kirila.

Tudi on je že sedel na konji, a uzrši me, mahnil mi je zdaleka z roko v — slovo.

Vse to me je zelo iznenadilo, tem bolj, ker so bili vsi ti v popolnem orožju, tako, kakor se ne jezdi na samo vajo. V tem je bilo nekaj.

In res je bilo!

Spoznavši takoj, da ne preostaje mnogo časa, priskočil sem h Kirilu, klicaje mu zapored: „No... kam pa danes tako rano in slovesno... morda na Mokotovsko polje, v Jablono ali celo dalje... kam kam?“

„V nebo!“ vzkliknil je Kiril zvonko in neizrečeno vzradoščen. Obličje njegovo se je žarilo svetilo s čarom neizmerne sreče.

Peterburg 23. avgusta. Vest, da je Giers vsprejel odposlanstvo abisinsko in da je poslednje Rusiji ponudilo nek otok, je izmišljena.

Razne vesti.

* (Madjarski list „Egyertetes“) je silno srdit, da „Wiener Abendpost“ v savnostnem članku povodom rojstvenega dne cesarjevega piše o cesarji in gospodu, kralja ogerskega pa ne omenja. Po „Egyertetesu“ je to razžaljenje za ves „madjarski narod, ki neče poznati cesarja“, zaradi tega zahteva, da se od kabineta avstrijskega dobi primerna izjava, ali pa da se „Wiener Abendpost“ v deželah ogerske krone odvzame poštini debit ter se zaplenijo vsi izvodi, ki bi došli čez mejo. „Paprika-Jaucsi“ v svoji jezi je res grozen!

* (Dunaj — trdnjava.) V vojaških krogih Dunajskih se govori, da je vojno ministerstvo že izdelalo načrte in proračune za utrdbo Dunaja. V ta namen treba bode samo 300 milijonov goldinarjev, ki se bodo plačali v treh rokih po 100 milijonov gld. Vest ta ni posebno verjetna, a pri naših razmerah tudi kaj takega ni nemogoče.

* (Afera v Belovi.) Kjer so drzni roparji dobili toliko slast na židovsko meso, da so v gore odpeljali žida Binderja in Laendlerja, zahtevajoč zanje visoko odkupnino, se je marsikomu takoj s početka preveč romantična zdela. Marsikdo si je mislil, kako to, da so roparji vnovič izbrali dragocenega Binderja za svoj plen? Ali je res Binder tako imenitna oseba, da se vsi listi bavijo z njegovo osodo in prinašajo na dolgo in široko vse dopise Binderjeve in roparske čete? Ali mar ni to vse le komedija? Zares, komedija je bilo vse od konca do kraja. Baron Hirsch je bil Binderju že davno izjavil, da ga ne bode nikdar več odkupil, — kajti baron Hirsch iztaknil je bil dlako v jajci. Prva odkupnina je nekda večina ostala v Binderjevem žepu. Tudi s sedanjjo odkupnino ne more biti boljše, ker čitamo v nemških listih, da je družba Vitalis odpovedala službo Laendlerju, „Compagnie Ottomane“ pa Binderju. Komur pa to še ni dovolj, povemo naj mu še to, da bode bolgarska vlada oba omenjena tiča v kratkem iztirala.

* (Pretiranost.) V angleških sportskih krogih se je letos sklenilo, da bodo konji dirjalci odslej na desni sprednji nogi nosili zlat obroček, na katerem bode urezano ime konja dirjalca. Pri nekaterih imenitnih konjih dirjalcih Londonskih bilo je že videti tavih zlatih nakitov, ki pa nikakor ne smejo biti okovani z briljanti.

„LJUBLJANSKI ZVON“

stoji (331—193)
za vse leto gld. 4.60; za pol leta
gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Za Raič-Levstikov spomenik

so nadalje darovali:

Gosp. A. Belec v Šent Vidu 1 gld. — kr.
J. Rozman, župnik v Ljubljani 5 „ — „
M. Kolar, stolni vikar v Ljubljani 2 „ — „
M. Malenšek, kaplan pri Sv. Petru 1 „ — „
V. Alijančič v Celovci 1 „ — „
J. Jaklič, župnik v Dolenji vasi 2 „ — „
Fr. Schweiger, župnik v Radovici 1 „ — „
Ivan Mikš, kaplan v Logateci 1 „ — „
Gospa Josipina Zdešar v Ljubljani 2 „ — „

V Novem mestu: gg. dr. Slane K. 5 gld.,
Krajec J. 5 gld., Mohar M. 5 gld.,
dr. Gestrin Karol 2 gld., dr. Poznik A.
2 gld., Perušek R., Poljanec J., Skale O.,
Valka T., neimenovan po 1 gld., Bruner
M., Fajdiga J., Kalčič A., Kavčič J.,
Kessler V., Klinc J., Pavser A., Perko F.,
Rohrman V., Seidl F., Soklič E., Škerl J.,
Šumer, dr. Treo D., Verbič L., Virant A.,
Žužek J., Vrhovec J. po 50 kr., skupaj 33 „ — „
Poprej izkazanih 645 „ 34 „
Skupaj 694 gld. 34 kr.

Odbor „Pisateljskega društva“.

Loterijne srečke 22. avgusta.

V Brnu: 7, 34, 51, 56, 16.

Tujci:

21. avgusta.

Pri **Malič**: Kohner iz Trsta. Kolb z Dunaja. —
Zieter iz Trsta. — Löw iz Mantuve. — Götzer iz Budim-
pešte. — Oražen iz Trsta.

Pri **Slonu**: Grünhut iz Počuha. — Fischer iz Prage.
Waltner iz Berolina.

Pri **južnem kolodvoru**: Zamon iz Loke. Bern-
lochner z Dunaja.

Pri **avstrijskem cesarji**: Vogl iz Gradca. —
Zgur iz Zolli. — Vesel iz Trsta.

Umrli so v Ljubljani:

21. avgusta: Jožef Šiman, podoborezev sin, 61/2 m.
Ulice na Grad št. 4, za katarom v črevih. — Polona Dim-
nik, posestnica, 77 let, sv. Petra cesta št. 58, za ostare-
lostjo. — Janez Hitti, krojačev sin, 4 mesec, Karlovska
cesta št. 11, za katarom v črevih.

22. avgusta: Meta Krašna, branjeveva hči, 11/2 m.
Rimska cesta št. 5, za žoltico.

23. avgusta: Reza Jevnikar, posestnikova hči, 19
let, Tržaška cesta št. 29, za jetilo.

Tržne cene v Ljubljani

dne 22. avgusta t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	5 85	Špeh povojen, kgr.	70
Rež,	4 55	Surovo maslo,	90
Ječmen,	3 90	Jajce, jedno :	2
Oves,	2 60	Mleko, liter	8
Ajda,	4 55	Goveje meso, kgr.	56
P. oso,	4 06	Telečje	44
Koruza,	5 85	Svinjsko	54
Krompir,	2 70	Koštrunovo	34
Leča,	12	Pišanec	35
Grah,	13	Golob	15
Fižol,	11	Seno, 100 kilo	2 14
Maslo,	1	Slama,	1 96
Mast,	74	Drva trda, 4 metr.	6 40
Špeh frišen	64	„ mehka, 4 „	4 15

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opa- zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem- peratura	Ve- trovi	Nebo	Mo- krina v mm.
22. avg.	7. zjutraj	734.7 mm.	17.6° C	sl. szh.	jas.	30 2Cmm.
	2. popol.	732.6 mm.	22.4° C	sl. jz.	obl.	
	9. zvečer	733.3 mm.	14.0° C	sl. svz.	dež.	dežja.

Srednja temperatura 18.0°, za 0.4° pod normalom.

Dunajska borza

dné 23. avgusta t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	—	danes
Papirna renta	gld. 82.05	—	gld. 81.65
Srebrna renta	82.75	—	82.60
Zlata renta	111.50	—	111.70
5% marcna renta	97.85	—	97.50
Akcije narodne banke	871	—	869
Kreditne akcije	314.70	—	309.75
London	123.65	—	123.70
Srebro	—	—	—
Napol.	3.79	—	9.80 1/2
C. kr. cekini	5.88	—	5.87 1/2
Nemške marke	60 32 1/2	—	60.37 1/2
4 / državne srečke iz l. 1854	250 gld.	133 gld.	50 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	168	75
Ogerska zlata renta 4%	101	101	20
Ogerska papirna renta 5%	91	91	40
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	105	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	120	—
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125	—	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100	100	20
Kreditne srečke	100 gld.	182	75
Radolfove srečke	10	21	—
Akcije anglo-avstr. banke	120	110	—
Tramway-društ. velj. 170 gld. a v.	—	—	—

ZBIRKA DOMAČIH ZDRAVIL, kakor jih rabi slovenski narod.

S poljudnim opisom človeškega telesa.

Izdal in založil Dragotin Hribar.

Odobril br. Edvard Benedičič, nadzdravnik usmiljenih bratov
v Št. Vidu na Koroškem.

Ta slovenskemu narodu zelo koristna knjižica dobiti je v
„NARODNI TISKARNI“ v Ljubljani, Gospodske ulice št. 12. —
Stane 40 kr., po pošti 45 kr.

FRAN CHRISTOPH-ov

(474-12)

svetli lak za tla

je brez duha, se hitro suši in dolgo traja.

Zaradi teh **praktičnih lastnosti** in jednostavnega rabljenja se posebno pripo-
roča, kdor hoče **sam lakirati tla**. — Sobe se v dveh urah zopet lahko rabijo.
— Dobiva se v različnih barvah (prav kakor oljate barve) in brezbarven (ki daje
samo svet). — **Uzorci lakiranja in navod rabi dobé se v vseh zalogah.**

Dobiva se v Ljubljani pri
IVANU LUCKMANN-U.

izumitelj in jedini izdelovatelj pristnega
svetlega laka za tla, PRAGA & BEROLIN.

C. kr. priv.

prva avstrijsko-ogerska tovarna za harmonije Al. Hugo Lhota v Kraljevem gradci

priporoča svoje **harmonije**, ki so na najboljšem glasu, po najnižjih cenah (ele-
gantni harmonij za salon, iz orehovega lesa, 3 sprem.) po 70 gld. in višje ter je
razpošilja franko na vse železniške postaje avstro-ogerske države.

Velečastiti duhovščini in p. n. častitim učiteljem tudi na mesečne obroke
po 5 gld., zadatja (na obroke) le 10 gld. — Permanenčna razstava nad 100
harmonijev najnovejše konstrukcije. — Ilustrovani ceniki gratis in franko.
Jamstvo za pet let. (507—9)

Izdajatelj in odgovorni urednik: Dragotin Hribar.

J. & S. KESSLER v BRNU,

Ferdinandove ulice št. 7 sn.,

pošiljata proti poštenu povzetju:

(130—23)

Križasto modno blago za žensko obleko, iz čiste volne, 90 cm. široko, 10 metrov gld. 8.50.	Domače platno, gld. 5.50, — kos 1/4 gld. 4.20.
Volnen atlas v vseh modnih barvah, 90 cm. širok, 10 metrov gld. 6.50.	King-tkanina, bolje od platna, kos 1/4 gld. 7.50, 1/4 gld. 5.80.
Kašmir v vseh modnih barvah, 90 cm. širok, 10 metrov gld. 4.50.	ŠIFON, 90 cm. širok, kos la. gld. 5.50, la. gld. 4.50.
BAIGE v najnovejših barvah, 100 cm. širok, 10 metrov gld. 9.50.	Oxford, 29 vatlov, najnovejši vzorec, kos la. gld. 6.50, la. gld. 4.50.
Brokatno blago v vseh barvah, 60 cm. širok, najnovejši dessins, 10 metrov gld. 4.—.	Canevas za posteljno prevleko, 29 vatlov, kos la. gld. 6.—, la. gld. 5.20.
CRETON za žensko obleko, se sme prati, najnovejši uzorec, 70 cm. širok, 10 metrov gld. 2.80.	Damastni gradl, 30 vatlov, kos la. gld. 8.50, la. gld. 5.0.
Trinitnik. 60 cm. širok, svetlo- in temno-rujav, 10 metrov la. gld. 3.50, la. gld. 2.80.	Mizni prtí, v vseh barvah, 3 komadi 1/4 gld. 2.—, 1/4 gld. 1.—.
Blago za ponočne suknje (tudi za ženske obleke), 60 cm. široko, kri- žasto, 10 metrov gld. 2.50.	Prtiči. platnени, 1/4 v kvadratu, — 6 komadov gld. 1.20.
Pregrinjalna garnitura (2 posteljini in 1 mizno pregrinjalo), iz ripsa gld. 4.50, iz jute gld. 3.50.	Otirače, gld. 1.20.
Jute-zastor, turski dessins, (2 stranska dela in drape- rija), komplet, gld. 2.30.	Rjune, brez šiva, 2 metra dolge, 1 1/2 metra široke, 1 komad gld. 1.50.
Posobna preproga, jako trajna, 10—11 metrov dolga, — la. gld. 6.—, la. gld. 3.50.	Slamnjače la. po gld. 1.40, la. po 90 kr.
Prešita posteljna odeja iz atlasta gld. 8.50, — iz rouge-a gld. 3.—.	Predposteljna preproga, najnovejši dessins, iz flanele, 1 par gld. 2.—, iz jute gld. 1.30.

Uzorci

zastonj in franko.

Lastnina in tisk „Národne Tiskarne“.